

Recordant en Josep Quintana

M'heu demanat que us parlés del Sr. Quintana, tot i que moltes altres persones podrien dir més que jo. El seu voluntariat a la Cooperativa i l'Agrupació Excursionista deixà moltes hores de treball, en bé dels altres.

Jo només us parlaré del bon excursionista que fou.

Conegué en Quintana a l'Agrupació quan era sòcia (jo ja havia fet l'Aneto i el Montseny de Pallars amb el volgut amic Sr. Riera i alguns altres més...per allà als anys 60 per a traslladar-nos a segons quins llocs de muntanya perdiem molt temps viatjant!). Doncs el que us deia...en Quintana portava molts bons anhels per fer una bona tasca.

Entre molts del grup que sortíem ens va fer interessar pels mapes, agafant iniciativa pròpia, així com valdre'ns per nosaltres mateixos, fent diverses activitats. El capdavanter era en Quintana, que ens duia a Bertí, Céllecs, Montseny i molts indrets de les Guilleries. Quan podíem sortir dos o tres dies fèiem travessies a: la Molina- Castellar de N'Hug- Montgrony; Vidrà- Puig Sacalm- Hostalets d'en Bas; Serra d'Encija; Pobla de Lillet-Falgàs-Sant Jaume de Fontanyà; Puigmalt i d'altres presents en el bon arxiu dels butlletins de l'Agrupació.

Quan teníem vacances ens allunyàvem més: Boí, Aigües Tortes o Vall de Sant Nicolau; pernoctàvem en el refugi i anàvem al Circ Colomers i Portarró d'Espot, baixant pels Encantats.

Per on passàvem, en Quintana es feia amic de tothom; era una gràcia especial del seu caràcter.

En el refugi d'Ull de Ter, el guarda que el regia era Josep Palol. Deien que tenia mal geni, però a nosaltres, quan ens veia d'un tros lluny, ja corria a cridar la mestressa com si veiés uns parents estimats.

A més, cal dir que tot eren bones atencions, doncs han estat bastants cops que fèiem hostatge en aquell refugi. Fent, tot seguit, Noucreus, Carançà, Ras (barraca de Pastor), Gorges de Thues tornant al Ras per seguir per la Vall Bassibers, Bastiments o fent el

Mont Perdut. Foto Maria Llobera

pic de l'Infern, pic de Fraser, Bastiments, Balandrau i Gra Fajol.

Una travessia que li agradava molt a en Quintana era la vall de Carançà i traslladar-se a la vall de Mantet. Per aquests indrets fèrem Costabona, pla Guillem per pujar al Canigó.

Unes vacances fèrem els Posets per Eriste (aleshores no existia cap refugi en aquella vall). Sabíem de l'existència de barraques on sempre havíem tingut molt bona acollida per part dels pastors; doncs ens trobàrem el pastor i ens digué: "la meua està tan plena que no s'hi cap. Més enllà n'hi ha una altra, però està mig enderrocada...vaja, que no reuneix les condicions per passar la nit. A mà esquerra hi ha unes balmes on ens hi trobàvem molt a gust, doncs la passada setmana uns nois de Vic hi dormiren molt bé".

Aquell dia dinàrem tard, i a mig dinar ja estàvem tremolant degut a un ventet que tallava la respiració. Tot d'una, en Quintana decideix donar una ullada a la barraca ensorrada i ens diu que amb uns plàstics i unes branques de pi (tot arreglat!) hi passaríem la nit. La segona vegada que pujàrem Mont Perdut, en el refugi de Góriz, vam conversar amb un altre excursionista. Aquell senyor manifestà sentir-se joiós pel fet que als seus cinquanta anys pogués fer formoses i llargues valls; doncs -els cims ja no són per la meua edat- digué l'excursionista. En Quintana, somrient, li contestà: -"refum", jo en tinc cinquanta-quatre i si Déu plau demà pujaré al Mont Perdut-.

Aquell dia, en el llac de sota el pic, la temperatura era de cinc graus sota zero i el nostre amic Xavier Guarro en mànigues de camisa!

L'últim petit retall: sortírem del refugi Ventosa Calvell per pujar el Montardo. A l'arribar al cim hi havia un grup de nois i un capellà que deia missa. Quan ens digueren que el cim era Ribereta, vam estirar el mapa i ens adonàrem que l'equivocació fou a l'estany de Monges. Vam dir: "si fem un desnivell enllaçaríem amb el camí del Montardo", però de cop i volta ens trobem embarrancats.

Sort vam tenir d'en Quintana, que ens encoratjà a tots per sortir ben parats d'aquella aventura (i això que el cim és fàcil de fer!).

Tanmateix, els que l'hem conegut ens restaran molts bons records d'ell.

Maria Llobera

El Pessebre a Tagamanent. Foto Maria Llobera